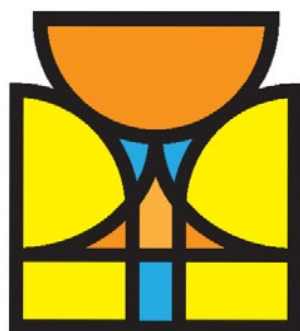

**Druhý Sbor
Českobratrské Církve Evangelické
V Praze 3 - Žižkově**

**VELIKONOČNÍ
2023**

10

*Epištola Žižkovským
neděle 9. dubna 2023*

*²² Kámen, jež zavrhli stavitelé,
stal se kamenem úhelným.*

POZDRAV

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé, srdečně Vás zdravím z našeho žižkovského sboru.

Přeji Vám ať Vás radost z Kristova vzkříšení provází na Vašich cestách a je Vám nadějí.

Dnešní sbírka byla na Diakonii, na podporu vzdělání v Bejrútu.

Děkujeme za Vaši štědrost i za to, že pamatujete na náš sbor.

Odpoledne jsme se zapojili do „Žižkonoc“. Děkuju všem, kdo se zapojili a pomohli k hladnému průběhu akce.

V úterý 11.4. se v 18h sejdou děti, v 18:30h workshop s paní Veronikou Pozniak.

Ve středu 12.4. v 19h se sejde staršovstvo. Biblická půlhodinka přes internet se tedy nekoná.

Jsem Vám k dispozici pro osobní rozhovory, návštěvu, modlitbu, praktickou pomoc, stačí dát vědět mailem nebo telefonem.

Těším se na Vás, Vaše farářka Olga Mrázková

EVANGELIUM: Lukáš 9,57-62

⁵⁷ Když se ubírali cestou, řekl mu kdosi: „Budu tě následovat, kamkoli půjdeš.“ ⁵⁸ Ale Ježíš mu odpověděl: „Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil.“

⁵⁹ Jinému řekl: „Následuj mne!“ On odpověděl: „Dovol mi, Pane, abych šel napřed pochovat svého otce.“ ⁶⁰ Řekl mu: „Nech mrtvé, ať pochovávají své mrtvé. Ale ty jdi a všude zvěstuj království Boží.“

EVANGELIUM: Lukáš 24,1-12

Prvního dne po sobotě, za časného jitra, přišly k hrobu s vonnými mastmi, které připravily. ² Nalezly však kámen od hrobu odvalený. ³ Vešly dovnitř, ale tělo Pána Ježíše nenašly. ⁴ A jak nad tím byly bezradné, stanuli u nich dva muži v zářícím rouchu. ⁵ Zachvátil je strach a sklonily se tváří k zemi. Ale oni jim řekli: **“Proč hledáte živého mezi mrtvými?”** ⁶ Není zde, byl vzkříšen. Vzpomeňte si, jak vám řekl, když byl ještě v Galileji, ⁷ že Syn člověka musí být vydán do rukou hříšných lidí, být ukřižován a třetího dne vstát.“ ⁸ Tu se rozpomenuly na jeho slova, ⁹ vrátily se od hrobu a oznámily to všechno jedenácti učedníkům i všem ostatním. ¹⁰ Byla to Marie z Magdaly, Jana a Marie Jakubova a s nimi ještě jiné, které pověděly apoštolům.

¹¹ Těm však ta slova připadala jako blouznění a nevěřili jim. ¹² Petr se rozběhl ke hrobu, nahlédl dovnitř a uviděl tam ležet jen plátna. Vrátil se v údivu nad tím, co se stalo.

KÁZÁNÍ

Blížily se ke hrobu. Za toho nejranějšího rozbřesku. Na hraně dne a noci. V ten moment, kdy obloha sotva začne naznačovat, že už by mohlo brzy začít svítat.

Zní to jako z nějakého hororu. Evangelista Lukáš neřekne *kdo* se blížil, ani k *jakému* hrobu. Jenom drobná gramatická maličkost naznačí, že ty bytosti, které se blíží, jsou nejspíš ženského rodu.

...a najdou ho prázdný. (ten hrob) Prázdna díra tam, kde bychom čekali mrtvé tělo.

ii.

Ale není to horor. Ten skutečný horor začal i skončil už předevcírem, v pátek. Časem ze souvislosti vyplyne, že ten hrob je Ježíšův. A ty bytosti, které se k němu blížily jsou ženy. Ženy z Ježíšova okruhu: jeho žákyně, učednice, které s ním přišly už z Galileje, jdou za ním. A jdou *k němu* i teď. To jenom Lukáš má v této kapitole takovou zvláštní zálibu, vysvětlovat věci až trochu se zpožděním. Nějak tak, jak si na všechno musejí přicházet ti, které sledujeme.

Ještě dnes odpoledne půjdou dva učedníci pěšky do vsi jménem Emauz, která je od Jeruzaléma vzdálena asi tři hodiny pěšky. Po cestě se k nim přidá pocestný. Snaží se jim vysvětlovat souvislosti z Proroků a ostatních částech Písma. A oni teprve večer, s tím zpožděním, pochopí, že to byl Ježíš a že v nich srdce hořela, když mluvil.

iii.

Ale vraťme se k ženám za úsvitu dne. Nesou si vonné masti a jiné pohřební náležitosti, jako by pohřeb v pátek neskončil a ony jako by chtěly pokračovat v pohřebních obřadech. To, že se tam blíží skoro ještě v noci, by mohlo naznačovat, že s tím pokračováním pohřbu není všechno úplně v pořádku.

Josef z Arimatie zřejmě o něčem takovém neví. Kámen zapadl na své místo, hrob se uzavřel.

iv.

Když ovšem přijdou na místo, je překvapivě otevřeno. Kámen je odvalen. Jako by se opravdu mělo pokračovat. Jako kdyby se čekalo na ně. Jenomže se nečeká. Kámen je sice pryč, ale Ježíš taky.

Zmateně ho tam hledají. A jak ho tam hledají, tak ti dva v blýskavém rouchu jim řeknou...

A zase ten dnešní Lukášův způsob, kdy nám všechno řekne až jaksi dodatečně. Už víme, že ty bytosti, které šly ke hrobu, jsou Ježíšovy učednice a že tam hledaly Ježíše. Proč by nám měl Lukáš říkat, jestli tam byl nebo nebyl ještě někdo jiný. Nikoho jiného nehledaly. Teprve, když ti dva promluví, teprve když se ukáže, že k tomu mají co říct, tak Lukáš zmíní: *byli tam dva muži v zářivém, blýskavém rouchu*. A až hodně dodatečně upřesní, že ti dva muži byli vlastně andělé.

v.

A ti dva, o kterých už víme, že tam jsou, položí ženám zvláštní otázku: *Proč hledáte živého mezi mrtvými?*

Otázky, které začínají slůvkem *proč* v sobě často nesou nějakou výčitku. (Proč jsi to neuděl? Proč jste přišli až teď?...) A tato andělská výčitka pokračuje výzvou:

vzpomeňte si! Rozpomeňte se, co říkal už kdysi v Galileji, ještě než se na tuhle cestu vydal. Proč ho hledáte, když přece říkal. Rozpomeňte se!

No a ženy byly zřejmě pozorné posluchačky, protože se skutečně rozpomenou.

Rozpomenou se a běží *zvěstovat apoštolů*.

A až teď, zase s určitým zpožděním, Lukáš řekne, které ženy to vlastně byly: *Marie z Magdaly, Jana a Marie Jakubova a s nimi ještě další*.

Evangelista Marek i Matouš své vyprávění o prázdném hrobě začíná právě tím, že řekne, kdo tam jde. Lukáš ne. Lukáše nezajímá a vůbec mu nepřijde důležité, kdo se to po ránu blížil ke hrobu. Evangelistu Lukáše zajímá a přijde mu důležité, kdo první vydal svědectví. Kdo od toho hrobu odešel a *měl co říct*.

vi.

Příběh o prázdném hrobu má zajímavý dodatek. Ženy to pověděly apoštolům. A ze všech těch apoštolů, kterým se ženy snaží něco říct, se jediný Petr zvedne a jde se ke hrobu podívat. Nahlédl dovnitř a uviděl tam ležet jen plátina. *A vrátil se v údivu.*

Jeden komentář mě upozornil na jeden hezký postřeh. Říká, že jsou vlastně dvě možné reakce na prázdný hrob:

- Ženy se vrátily od hrobu a *měly co říct*. Pověděly to všechno apoštolům.
- A pak Petr, ten se vrátil v údivu nad tím, co našel. Nebo spíš nenašel. A tím to prozatím skončilo.

Ženy uvěřily a měly co říct. Apoštol Petr ještě pořád nic...

vii.

Čím se tedy liší – ty ženy od toho Petra?

Asi hlavně tím, že jim to v pravou chvíli docvaklo.

Lukáš nám chce říct, že nestačí:

- Lukáš je přesvědčený, že Ježíš to všechno, nebo aspoň podstatnou část toho všeho předpověděl. Ženy byly svědomité posluchačky, stejně tak jako učedníci.

Ale to ještě *nestačí*.

- Ano, Ježíšův hrob byl prázdný. Ale to samo o sobě taky *nestačí*. Jak to vidíme u Petra, ten se diví, ale nemá co říct...

V případě těch žen andělé v pravou chvíli řekli: *rozpomeňte se!* A pak je tam skoro nadbytečná větička: *a ony se rozpomněly.* Jenomže ona není tak nadbytečná, jak by se mohl a zdát. Ta věta znamená, že v tu chvíli jim to docvaklo, srovnalo se jim to všechno v hlavě: všechna ta Ježíšova slova, všechno to, co říkal. Ony u otevřeného hrobu. Andělé u hrobu, kteří k nim právě promluvili. To všechno *dohromady* najednou začalo dávat smysl.

viii.

A ještě krátce k tomu úvodnímu čtení z dnešního evangelia.

K učedníkovi, který si chtěl vzít volno, aby zařídil pohřeb svého otce. Ježíš mu řekl: *nech mrtvé, ať si pochovávají své mrtvé.*

Ale ty pojd' se mnou a zvěstuj království Boží.

To bylo kdysi dávno, v počátcích Ježíšovy činnosti, v Galileji. A muselo jim to tenkrát znít strašlivě pohoršlivě.

A přece jako by se tady, na konci Lukášova vyprávění odehrávalo něco podobného:

Ženy šly pochovávat svého mrtvého. Svého mrtvého Ježíše. A andělé jim od něho vzkazují: *nehledejte živého mezi mrtvými. Vzpomeňte si, co říkal!*

Předevcírem, na kříži, Ježíš říká svému spoluukřižovanému: *Ještě dnes budeš se mnou v ráji.*

Ježíš to říká jako odpověď na jeho prosbu: *pamatuj na mě ve svém království*. Ježíš mu prostě jen řekne: tak pojd'. Vezmu tě s sebou. Vezmu tě do života.

Tenkrát v Galileji, tenkrát když se zařizoval pohřeb rodičů; tenkrát na kříži-kousek od Ježíše, a nakonec přímo u jeho hrobu – pokaždé to vypadalo, že jde o smrt. Vypadá to, že v našem světě jde o smrt všude, kam se jen člověk podívá. A pokaždé je tam Ježíš s tím svým pevným přesvědčením, že v jeho blízkosti jde především o *život*.

Pane, Ježíši Kriste, ty, který jsi vstal z mrtvých, pamatuj na nás ve svém království. Amen.

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA:

Pane Ježíši Kriste,
věříme, že jsi uprostřed nás.
Věříme, že zlo a smrt nemají poslední slovo.
Věříme, že děláš první krok ke každému z nás,
jdeš s námi životem,
někdy jako by oči bránily tě rozpoznat
jako učedníkům na cestě do Emauz.
Věříme, že jsi přišel pro všechny lidi,
vstupuješ do bolestí a utrpení.
Prosíme za místa, kde se bojuje, kde umírají neviní lidé.
Prosíme za nemocné, trpící, za uprchlíky.

Prosíme tě za posilu v zármutku, zklamáních a těžkostech.

Prosíme vstupuj do bolesti a beznaděje.

Prosíme za pokoj na zemi.

POSLÁNÍ: Koloským 3, 1-3

*Protože jste byli vzkříšeni s Kristem,
hledejte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici
Boží.*

K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem.

Zemřeli jste a váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu.

POŽEHNÁNÍ:

Bůh naděje ať zahrne naše srdce radostí

a mysl pokojem,

abychom z jeho moci nalézali svobodu

a nadějná východiska. Amen.

KONTAKTY

Druhý sbor ČCE v Praze 3 – Žižkově
Čajkovského 1639/10,
130 00 Praha 3

tel: 222 722 753, 739 244 619

E-mail: zizkov2@evangnet.cz

Web: <https://zizkov2.evangnet.cz>

farářka: Olga Mrázková, tel: 608 474 527,

E-mail: olimrazkova@seznam.cz

Úřední hodiny: po 17-19; jindy (po dohodě)

kurátorka: Eva Potměšilová, tel: 604 180 711,

E-mail: eva.potmesilova@seznam.cz

správa domů: Petr Klas, tel. 603 559 984

E-mail: domycajkov@seznam.cz

úřední hodiny: po: 8h-12h, 16h-18h; út, st a pá: 8h-9h;

čt: 8h-9h, 15h-19h

účetní: Michaela Bartošková

E-mail: michaela.zizkov2@seznam.cz

úřední hodiny: po: 16 h-19h

číslo účtu: 2700073883/2010